

- Jag minns en spikfabrik....

"NOSTALGI"

En dag år 1917 fick en liten pojke på tio år i uppdrag av sin far att på hemvägen från skolan, besöka Hjulbro Träddrager & Spikfabrik i ett ärende till en av dess arbetare vid namn Emil Bengtsson från Särbocken.

Framkommen till fabriken flög hjärtat upp i halsgröpan vid tanken på att behöva gå in i detta mörka inferno.

Det första pojken kastade sin blick på, var det vackert upplysta kontorsfönstret i närheten av fabriken. I ett fönster skimrade kamrer Carlsson, som han visste även innehade en speceriaffär i samhället. Längre upp i en backe låg disponentvillan där disponent Andersson residerade.

Utanför fabriken sågs ännu en man han kände igen. Hjalmar Karlsson, som lassade ståltrådsringar från fabriken till den nyinköpta lastbil av märket International Harvester som hade massiva gummihjul.

Nu tog han mod till sig och öppnade den stora dörren till fabriken. Den syn han där mötte satte vådan skräck i honom att han tänkte vända om.

Fabriken bestod av en stor sal där alla

maskiner vilade på ett smutsigt betong-
golv. Maskinerna förde ett så öronbedövande
väsen att det slog lock för öronen.

Där var höga fönster som var så smu-
siga att de inte släppte igenom något dag-
ljus. För den skull brann det elektriska ljus.
Men som de elektriska lamporna bestod av
v.k. kolträckslampor var belysningen ganska
svag.

När pojken tänkte vända om kom ver-
kmästare Haag och frågade efter pojkenstöraren.
När han stammande fick skrika i verkmästarens
öra, för att kunna göra sig hörd, att han ville
tala med Bengtsson, ombads han vänta så
skulle han leta rätt på honom.

Under väntetiden för pojkens blickar
runt i fabriken och upptäckte då flera bekant-
ta ansikten nämligen: Ökvall, Bergström,
Nystrand samt "Axel Pyti" från äldre dom-
hemmet.

Väntan blev lång. Kanske satt Bengt-
sson på entréet som bestod av ett skjul
utanför fabriken eller var han och hämtade
vatten som fanns i en pump också utan-
för fabriken i en hink var fanns en sko-
pa som alla drack ur.

Nå, äntligen kom Bengtsson och
pojken fick, skrikande i hans öra, ärendet
framfört.

Med en ännu inneboende skräck

sprang pojken ut och över kanalsbron,
uppgår kvarnbacken förbi Hjulbro sta-
tion och sedan järnvägen hem.

Ölis Sjöstrand
November 1942